

Számlával lehet, hogy jobb lenne?

A karosszéria javítók és a biztosítók, a márkaszervizek és a független javítók meglehetősen komplex kérdésköréről már sokszor esett szó lapunkban, illetve ennek egyik lényeges területéről, a számlás, és a biztosítók által generált számla nélküli javításról. Jelen cikkünkben azt vizsgáljuk, hogy a számla nélküli javításnak melyek ma az indokai, és milyen érdekek állnak a számlássá tétellel szemben, illetve mellette. Véleményünk szerint reális kalkuláción alapuló korrekt számlaadással a kisjavító lehet, hogy jobban jár.

Az a dolog, amiről szólunk, elsősorban a kicsi – az egy, vagy csak néhány fővel dolgozó „fehér” vagy „szürke” – javítókat érinti, akiknek a helyzetéről viszonylag keveset beszélünk, pedig ők is nagyon fontos résztvevői az autójavító piacnak. Összességében jelentős kapacitással bírnak, az egészséges javítói hálózat nélkülözhetetlen részei. Hazánkban a gépjárművek átlagéletkora még mindig nagyon magas. Az idősebb autóval rendelkezők nem tudják, és nem is akarják megfizetni a magas óradíjú javítókat, illetve kisebb településeken el sem érik a márkaszervizeket, emiatt szívesen javíttatnak az alacsonyabb munkadíjú, és sok esetben rugalmasabb kisjavítókkal, akik, ha lehet, megjavítják a hibás alkatrészeket, vagy ha cserélni kell, akkor a lényegesen olcsóbb bontott vagy utángyártott alkatrészeket is beszerzik.

A karambolos autók javításánál nagyon jelentős a szerepük.

A legnagyobb finanszírozóknak, a biztosítóknak elemi érdeke, hogy ügyfelükkel megegyezve, készpénzben fizessék ki a javítási költséget. Ilyenkor 1 000–2 000 Ft-os órabérrel számolnak, idősebb autónál az új gyári alkatrész árának 70–80%-ával, és természetesen áfa nélkül. A kalkulációt legtöbbször nem bocsátják az ügyfél rendelkezésére, azt mondják, hogy ha ez az összeg nem lenne elég, akkor hozzon számlát. „Akkor hozzon számlát!” – ez az alapmondata „meditációnknak”.

Tapasztalatom szerint a biztosítók által készített kalkulációnál egy szerviz rutinos szakembere – műszakilag indokolhatóan, tehát legálisan – jóval nagyobb munkaidőt, de még felhasznált anyagot is be tud arra a munkára állítani.

A fenti igen kis készpénzösszeg ellenére ezek az autók elkészülnek, és viszonylag ritkán visznek vissza a biztosítóknak számlát, hogy mégis több lett a javítási költség.

Nyilván azért nem visznek számlát, mert nem is kaptak. Nem is kaphattak, mert nincs az a javító, aki egy ilyen javítást normál óradíjjal, áfával leszámolva ki tudna hozni a biztosítók által felajánlott összegből!

Lényegében ez a javítónak sem jó, mert nem tudja ebből az összegből szakszerűen megjavítani az autót (kijavítja a még cserére szoruló alkatrészeket is, egyszerűbb, szakszerűtlenebb technológiát alkalmaz), és kénytelen a szabálytalan fekete-, vagy szürkegazdaságban maradni.

Egy normálisan leszámolt javításnál jóval magasabb óradíjjal kalkulálhatna, akár több munkaórát és anyagot is, és nem kellene az „árnyékba” húzódnia. Szakszerűbben dolgozhatna, emiatt kevesebb és kezelhetőbb lenne az esetleges reklamáció.

Az, hogy ez mégis így működik, annak több összetevője is van.

– Az anyagfelhasználáson nem hogy nem tud hasznot képezni. Gyári új alkatrészeket csak a szakszervizekből tud venni, vállalkozói kedvezményt

nem kap és a beszerzési áránál nem tud magasabbat kérni ügyfelétől, és még ezt az is tetézi, hogy a beszerzéssel, tárolással komoly plusz költségei keletkeznek. Emiatt sokszor nem cseréli le a még súlyosan sérült alkatrészeket sem.

– Nagyon nehezen tud szabályosan összeállítani egy számlát. A javító a szakmában kialakult rend alapján a javítási kalkulációt az AUDATEX, vagy az EUROTAX kalkulációs programjának felhasználásával készítik el, szakszervizek a gyári normák alapján dolgoz(hat)nak. Ezt a biztosítók is elfogadják.

Ehhez a szakszerű kalkulációhoz, számla-összeállításhoz számítógépre van szükség, ami ma minimum 100 ezer Ft. Meg kell venni hozzá valamelyik programot, ami éves szinten 150–500 ezer Ft-ba kerül, a programcsomag függvényében.

A programokkal való munkához, azok kezeléséhez minimális szintű felhasználói számítógép-ismeretre van szükség. Ez egy kisjavítónak nem kevés költség. Legalább akkora probléma az is, hogy gyakran nem rendelkeznek számítógépes ismeretekkel, és félnek is tőle, mondják: ők ezt már nem lesznek képesek megtanulni. Ebben a javítói csoportban nagyon sok idősebb, vagy nyugdíjas szakember dolgozik.

Erre megoldás lehetne, ha valamilyen szervezett formában egy külső szakember – megbízásuk alapján – a részére leadott részletes javítási leírás (pl. kárlevételi jegyzőkönyv) alapján, a kalkulációs programok egyikével elkészítené a kalkulációt, amelynek díját egy reális összegben leszámolná a javítónak. A javító vagy a felkért szakértő a kalkuláció segítségével lényegesen könnyebben tud szakszerű számlát kiállítani, mely valóban fedi a tényleges ráfordításokat. Én hiszem, hogy ez mindhárom félnek – a javítónak, a biztosítónak és az ügyfélnek csak jó lehet!

Jankovich László